

بیماری کووید - ۱۹ آزار جنسی در محل کار را نابود نکرده است؛ بلکه آن را به فضای مجازی انتقال داده است

نویسندگان: سیان نوریس، کلودیا ترسی December 25, 2020

مترجم: ملیکا مقدم، نشریه انکار

فعالان هشدار می‌دهند که افزایش دورکاری ابزاری نو را در اختیار شکارچیان جنسی برای تهدید، ارعاب و بدرفتاری با زنان قرار داده است.

هنگامی که یک روزنامه‌نگار حرفه‌ای به امیلی [1] در توئیتر به بهانه پیشنهاد کاری نزدیک شد، امیلی به سبب شهرت وی تحت تاثیر قرار گرفت و خودباخته شد. پیام‌های خصوصی و مکالمه‌های این دو نفر رنگ و بوی جنسی داشت. اما امیلی با بیان این موضوع که: فکر می‌کردم این گفت‌وگو ممکن است به یک فرصت شغلی بدل گردد؛ به رابطه ادامه داد. البته طولی نکشید این ارتباط به چیز دیگری تبدیل شد.

امیلی در گفت‌وگو با **Open Democracy** می‌گوید: پیش از آن که گفت‌وگوی غیرعادی ما به جنبه‌های دیگر نیز کشانده شود، شوخی‌ها و آزارهای او به سختی قابل تحمل بود و مرا بسیار آزار می‌داد. تا یک روز بعد از ظهر که این فرد پیشنهاد فرستادن عکس برهنه‌ی خود در محل کارش را به من داد.

امیلی در توضیح این ماجرا گفت که جواب منفی وی به این درخواست باعث بهم‌ریختن رابطه‌ی آن‌ها شد. «او ناگهان حالتی دفاعی گرفت و رفتارش خصمانه شد. من بارها و بارها بدین دلیل که احساس تقصیر می‌کردم از او عذرخواهی کردم. اما هر چه بیشتر مسئولیت این اشتباه را بر عهده می‌گرفتم، همه چیز بدتر می‌شد. در نهایت ادامه کار ناممکن شد. احساس می‌کردم که در یک آزمون مهم رد شده‌ام».

انجام دورکاری از خانه، پریشانی امیلی را بیشتر کرده بود. امیلی گفت: «آنچه این رابطه را بسیار عذاب‌آور ساخته بود، این بود که نمی‌توانستم از آن خلاص شوم. وقتی در حال لرزیدن و ناتوان از بیان حتی یک کلمه بودم، به این رابطه پایان دادم. من یک حمله‌ی عصبی سخت را تجربه کردم. او بسیار قدرتمند بود و من از این که در آینده چه پیش خواهد آمد، نگران بودم. به گونه‌ای که جرات برگشت به خانه یا نگاه کردن به صفحه‌ی گوشی‌ام را نداشتم زیرا می‌ترسیدم که راهی برای ارتباط مجدد بیابد».

آنچه برای امیلی اتفاق افتاد، مربوط به پیش از بیماری کووید - 19، قرنطینه و اعمال محدودیت‌هایی بود که بسیاری از کارکنان را مجبور به دورکاری و کار در فضای آنلاین نمود. این اتفاق چندسال پیش و به واسطه‌ی جنبش **MeToo** روایت شده است. این جنبش، بسیاری از موارد آزار جنسی گسترده در فضای مجازی را فاش کرده است.

آیا آزار جنسی در محل کار، بر اثر کووید - 19 از بین رفته است؟ با بسته شدن اکثر دفاتر کاری ممکن است این‌گونه به نظر برسد. هواداران برابری اما می‌گویند که این موارد آزار پیش‌تر نیز در فضای مجازی وجود داشته است و کووید - 19 گسترش امکان وقوع آن‌را با خود به همراه داشته است. فریلنسرهای آنجا که جایگاه شغلی متزلزل، نفوذ کم و گزینه‌های کم‌شماری برای استمداد حقوقی و قانونی دارند بیشتر در معرض این نوع آزار قرار دارند.

دبا سید، مقام ارشد حقوقی در موسسه خیریه‌ی حقوق زنان در انگلیس که به زنان درباره‌ی آزار جنسی مشاوره حقوقی می‌دهد، می‌گوید: بسته به شرایط، زن‌ستیزی انطباق‌پذیر است. او در گفت‌وگو با **Open Democracy** به توصیف تماس‌های اخیر دریافت‌شده می‌پردازد و اضافه می‌کند: کار از خانه برای سوء استفاده‌کنندگان جنسی به این معناست که باید خود را با شرایط نو سازگار سازند.

برخی از زنان گفته‌اند که آزاردهندگان شماره‌ی تلفن شخصی آن‌ها را پیدا کرده‌اند و حتی بیرون از خانه‌های‌شان ظاهر شده‌اند. سید می‌گوید: واقعا به فضای شخصی این زنان تجاوز می‌شود. زانی که فکر می‌کردند می‌توانند از این آزارها خلاصی یابند، بیش از پیش در معرض آن قرار می‌گرفتند.

برای نمایان ساختن مسئله آزار در فضای مجازی، مثال دیگری که می‌توان عنوان نمود؛ درخواست مدیران مرد از کارمندان زن برای پوشیدن نوعی از لباس و آرایش در جلسات آنلاین تصویری است که آن‌ها را جذاب‌تر نشان دهد.

سید هشدار می‌دهد که دورکاری ابزار جدیدی را در اختیار آزارگران گذاشته است که به کمک آن می‌توانند رفتار نامساعد قربانیان خود را تلافی کنند. مثل تلافی کردن شکایت یک قربانی بخاطر آزار یا درباره‌ی امیلی، اخراج از کار به خاطر رد کردن پیشنهاد جنسی.

سید معتقد است که انجام چنین اقدامات تلافی‌جویانه، در فضای مجازی آسان‌تر است. خانمی به ما گفت که در جلسات کاری که در زوم برگزار می‌شود، فرد مرتکب آزار به او اجازه صحبت نمی‌دهد و به عبارت دیگر میکروفون او را بی‌صدا می‌کند. هم چنین گزارش شده است آزارگران گاهی به جهت تلافی، زنان را به برخی جلسات دعوت نمی‌کنند. چنین مواردی از طرد و محرومیت همیشه وجود داشته‌اند، اما در نبود دیدارهای چهره‌به‌چهره شدت گرفته‌اند.

مشکلات جهانی

به‌سان همه‌گیری ویروسی، مشکلات گفته‌شده نیز جهانی هستند. به طور مثال در کشور هند برخی از شرکت‌ها قوانینی نو وضع کرده‌اند که در نتیجه آن از به‌کار بردن زبان و حرکات نامناسب در حین جلسات مجازی، به‌کار بردن اظهاراتی با مضامین جنسی و تماس‌های بی‌دلیل پس از ساعات کاری شرکت، جلوگیری می‌شود.

هم‌چنین در استرالیا، پژوهش‌گران هشدار داده‌اند که افزایش میزان کار از خانه؛ کشف آزار جنسی در محل کار را سخت‌تر کرده‌است.

«کار در خانه شما را منزوی‌تر از پیش می‌کند» این جمله از میما کالیگاریس، رئیس فدراسیون ملی فرصت برابر در مطبوعات ایتالیا است. وی هم‌چنین می‌گوید که با این وجود که کار از خانه می‌تواند موارد آزار جسمی را کاهش دهد؛ اما به موارد آزار روانی می‌افزاید.

وی هم‌چنین اضافه کرد: هنگامی که صدای خود را برای اعتراض بلند می‌کنید در معرض باج‌خواهی و تهدیدهای روانی قرار می‌گیرید. این موارد به سبب دورکاری تقویت شده‌است.

کالیگاریس این مسئله را در رابطه با قدرت و موقعیت حاشیه‌ای زنان در نسبت با آن، توصیف می‌کند. قطع کردن صدای زنان در تماس‌های تصویری و دعوت نکردن زنان به جلسات، ناشی از موقعیت بیرونی زنان نسبت به قدرت است.

نگرانی کالیگاریس بر پایه‌ی یک نظرسنجی در سال 2019 توسط سازمان خود اوست که نتایج این نظرسنجی حکایت از وجود خشونت گسترده دارد. این مطالعه نشان داد که 85 درصد از زنان روزنامه‌نگار مورد مطالعه، آزار جنسی در محل کار را تجربه کرده‌اند؛ هم‌چنین 35 درصد مورد باج‌خواهی جنسی و 34 درصد مورد آزار جنسی فیزیکی قرار گرفته‌اند.

همچون امیلی، بسیاری از زنانی که مورد اذیت و آزار قرار گرفته‌اند، کارمند دائمی سازمان‌های رسانه‌ای نبوده‌اند. یک سوم آن‌ها با قراردادهای کوتاه‌مدت و یا توافقی کار می‌کردند. هم‌چنین 15 درصد از زنانی که آزارها را گزارش کرده‌اند، به این سبب در محل کار خود با مجازات روبه‌رو شده‌اند.

به گزارش TUC [2] در سال 2016 در انگلستان، بیش از نیمی از زنان مورد مطالعه (52 درصد)، یکی از انواع آزار در محل کار را تجربه کرده‌اند. موارد آزار شامل ابراز نظرانی با ماهیت جنسی در باب بدن و پوشش زنان، لمس بدون رضایت و تجاوز را شامل می‌شد.

در حالی که بیماری کووید-19، آزار جنسی را به فضای مجازی منتقل کرده است؛ سید به تجارب افرادی اشاره می کند که در خط مقدم مقابله با ویروس کرونا و یا در مشاغل هستند که امکان انجام دورکاری ندارند.

سید هشدار می دهد که این افراد اغلب کارگران کم درآمدی هستند که در سکوت رنج می کشند. چنین کسانی از شکایت واهمه دارند چرا که اعتراض آنان ممکن است مشاغل بی ثبات شان را در معرض خطر قرار دهد. این مسئله در دوران رکود اقتصادی شدیدتر و دشوارتر می شود.

سید گفت: ما مطالعات زیادی را روی افرادی که مانند پرستاران در خط مقدم کار می کنند، انجام داده ایم. اکثر این افراد در معرض مصادیق کم تر شناخته شده ای آزار جنسی از طرف شخص ثالث (به طور مثال بیماران) قرار گرفته بودند. این وضعیت خاص برای زنانی که در خط مقدم مقابله با کرونا هستند نیز پیش می آید.

موسسه خیریه حقوق زنان، در حال تلاش برای بازگرداندن حمایت ها در برابر گونه های نادر آزار جنسی است، چرا که این حمایت ها در سال 2010 وضع و در سال 2013 توسط دولت ائتلافی، لغو شدند.

موسسه مذکور هم چنین از دولت می خواهد که وظیفه ای نو را برای کارفرمایان جهت مقابله با آزار جنسی در محل کار تعریف کند، حتی اگر محل کار در خانه باشد. این امر کارفرمایان را ملزم خواهد کرد که به اقدامات پیش گیرانه در جهت مقابله و جلوگیری از آزار جنسی بپردازند. تا تمام بار بر روی دوش زنان نباشد. مهم تر از همه، مطالبه این موسسه جهت تعریف وظیفه، شامل تمام کارکنان؛ اعم از افراد دارای کار آزاد، کارکنان دفاتر خصوصی و افراد خود اشتغالی چون امیلی نیز است.

کالیگاریس اظهار داشت: آن چه ما تا کنون از آزار در ذهن داشتیم، برخوردی فیزیکی یا نزدیکی و لمس ناخواسته بوده است. هم چنین توضیح داد که درک ما از رفتار اشتباه، باید ارتقا یابد. «نه تنها رفتار اشتباه، بلکه نگاه ما نسبت به آن چه آزار می نامیم نیز باید دگرگون و وسیع تر شود.»

[1] نام حقیقی ذکر نشده است.

[2] Trades Union Congress.

کنگره ای اتحادیه های معاملات، یک سندیکای مرکزی در انگلستان است

منبع: [این دموکراسی](#)